

Projektové noviny

www.7zskolin.cz

Číslo 2

19. ročník (2022/2023)

listopad - prosinec 2023

SEDMIČKA

Samostatná příloha časopisu

Historická Praha na vlastní nohy

Dne 25. 10. se naše třída V. A rozjela poznávat historii, o které jsme si začali povídat již ve čtvrtém ročníku. Protože se nám historie moc líbí a baví nás, tak jsme chtěli vše vidět na vlastní oči. Počasí nám od rána opravdu přálo. Cesta se ráno trochu prodloužila, ale nakonec jsme se dočkali a na zastávce u Hlavního nádraží Praha jsme vystoupili. Zaskočil nás pražský hustý ruch i provoz. Ale než jsme se stačili rozkoukat, už jsme šlapali směrem k Václavskému náměstí. Obchody i podchody nás bavily. Dále jsme prošli na náměstí Staroměstské, kde jsme si prohlédli Orloj a pak úzkými uličkami s bohatou architekturou okolo Divadla Lucie Bílé až ke Karlovu mostu. Bylo tam opravdu velmi rušno, spousta cizinců, ale i dalších škol a školiček. Před věží u Karlova mostu jsme se

chvilinku zastavili a dále pokračovali přes celý most. Moc se nám líbili sochy i krásný slunný výhled na Vltavu. Kráčeli jsme mezi ostatními směrem k Nerudově ulici, kterou jsme vyšli až na prostranství před Pražským hradem. Užívali jsme si nádherného výhledu na celou Prahu. Ale než jsme

vkročili na prostranství před Chrámem sv. Víta, Vojtěcha a Václava, museli jsme projít kontrolou, která nás opravdu zaskočila. Byli jsme vpuštěni na krásné

prostranství sídla pana presidenta. Pak jsme šli na prohlídku toho nádherného Chrámu sv. Víta, Vojtěcha i Václava. Byl to pro nás nepopsatelný zážitek. Druhou stavbou byla Bazilika sv. Jiří. Dojmů jsme měli moc. Těšili jsme se na Zlatou uličku, ale bylo tam tolik moc návštěvníků, že jsme se sotva prodrali ven. Po zámeckých schodech jsme sešli až ke stanici Malostranská a pak pěšky až na autobusové nádraží Florenc, kde jsme se moc rádi usadili do autobusu a jeli nazpátek směr Kolín. Exkurze se nám moc líbila. Rádi bychom se na ta krásná místa podívali znovu, třeba s rodiči. Doporučujeme tento krásný zážitek všem.

Básně od žáků V. A

Ema Bandasová

Byla jednou jedna louže,
která doopravdy klouže.
Byla jednou jedna ves,
která měla hustý les.
A byl jednou jeden vrabec,
a byl malý jako palec.
A to všechno pravda je,
Pepa už to rýsuje.

Jakub Kozlík

Nad překrásnou loukou
smějou se dva krtci.
Mají chlupy nakrátko,
poslouchají sluchátko.
Vymysleli šprým,
je větší než rým.

Elen Maxová

Jdu si takhle ulicí,
potkal jsem tam slepici.
Vedle sebe měla pána,
stalo se vše dneska zrána.
Nebyl to obyčejný muž,
v ruce držel otvírací nůž.
Slepici chytil do ruky
a udělal z ní slepičí nanuky.
Dal jsem mu kytičku
a pryč byl za chvíličku.
Zjistil jsem, že to je kriminálník.
Za to mi dala policie dárkový balík.
Teď si sedne do věznice
a tam se mu zkazí plíce.
Všechno dobře dopadne,
kriminálník brzy z věznice vypadne.

Ondřej Ledašil

Už je podzim, listí žloutne,
ve větru se kaštan houpe.
Chvilinku se pohoupne,
ze slupky se vyloupne.
Padá dolů volným pádem,
padá dolů, padá na zem.
Naštěstí se nerozbije,
z trávy kousek vykukuje.

Liliana Janečková

Když se lesem toulám,
potichu si broukám.
O tom, jak je venku fajn
a o kamarádkách, co mám.
Vidím stromy, vidím mraky,
vidím pole, slunce taky.

Šimon Štrobl

U babičky máme kočku,
která ráda snídá čočku.
A vlčáka Arga,
s oběma je legranda.
Králíky i slepice.
Škoda, že nemáme i opice?
Všechna zvířata mám rád
a jsem s nimi kamarád.

Nikola Pechmanová

Pepík měl velký nos
a proto měl pořád zlost.
Hanka měla pérka
na prkénka.
Mamka mi dává ponožky
na nožky.
A to je konec
jako zvonec.

Zimní a vánoční povídky V. A

Jednou, v tu nejtmaší noc, začal padat první sníh. Ale nebyl to obyčejný sníh, byl kouzelný. Jak padal, tak se sám od sebe začal stavět sněhulák. Kousek od sněhuláka byl domeček, kde bydlela malá holčička Dixí. Dixí chodila kolem sněhuláka do školy, ale nerada. Školu ráda neměla. Sněhulák se rozhodl, že Dixí bude chodit do školy veselá. Každé ráno si sněhulák proměnil obličej tak, aby byl veselý. A co se nestalo? Dixí chodila do školy s úsměvem s dokonce dala sněhulákovi jméno Dobrák. Dixí najednou přišlo, že je tam Dobrák sám a tak mu přistavěla kamarády. Malého sněhuláka

Bambulku, sněhulákyni paní Veselou a sněhuláka dědečka Smíška. A tak Dixí chodila ráda do školy, protože vždy chodila kolem veselé rodinky sněhuláků. *Nikola Pechmanová*

Past na Ježíška

Bylo nebylo nedaleko od Kutné Hory byla jedna malá vesnička jménem Vánočnice. Už podle názvu jde poznat, že jejich nejoblíbenějším svátkem jsou Vánoce. V malém domečku na konci vesnice bydlela malá holčička jménem Mia se svojí rodinou. Se starším bratrem Alexem s maminkou a s tatínkem. Jednou o Štědrém dnu se Mia s Alexem rozhodnou, že udělají past na Ježíška. Až když dojedli kapra s bramborovým salátem a nikdo tam nebyl, šlo se na věc. Připravili různé věci a mohlo se jít čekat na Ježíška. ZA nedlouho se ozval alarm. Děti ihned vyrazily a byl tam chycený Ježíšek. Vypadal zvláštní. Měl na sobě dlouhou bílou košili a bílé vlasy. Ježíšek byl trochu naštvaný a trochu překvapený. Ježíšek se sebral ze země a řekl se smíchem. ZA tohle žádné dárky nedostanete. Děti věděly, že si dělá legraci. A už najednou zazvonil zvoneček a najednou bylo pod stromečkem hodně dárků. Za takovou nadílku děti Ježíška z té zamotané pasti pustily ven, aby mohl nadělovat i u ostatních dětí, které ho jistě čekaly. *Elen Maxová*

Sob Ludvík a jeho sobí kamarádi se předminulý rok nastěhovali do městečka několik kilometrů od Prahy. Nikdo nevěděl odkud se vzali. Ujal se jich jeden myslivec. Krásně si tam žili. V létě jim myslivec dával vodu a v zimě jim chodil dávat dobroty. No zkrátka, měli se báječně.

Jednou na Vánoce si myslivec přál, aby uměl rozumět řeči sobů. Druhý den, když se probudil, a šel za soby, slyšel, jak mu řekli „Dobré ráno.“ Myslivec se lekl, ale odpověděl: „Díky.“ Sobi mu od té chvíle rozumí a on jim také rozumí. Tak zase plynuly roky.

Jednou, opět na Vánoce, když se Ludvík vzbudil a šel se najíst, žádné jídlo nenašel. Volal, ale nikdo mu neodpovídal. Celý den se myslivec neukázal. Ludvík se urazil, přeskočil plot, který brání sobům před volným lesem a vyrazil. Šel, kam ho nohy vedly. Šel dlouho, až dorazil na nějaké náměstí. Chvilí běhal zmateně okolo lidí. Nakonec se vyčerpáním svalil na zem. Probudil ho myslivec, znovu ve svém lese. Omluvil se sobům, že jel do Prahy za vnučkou, ale neřekl jim to. Když našel soba Ludvíka, tak se hned poznali. Sobi mu vše odpustili, ale myslivec je už nikdy neopustil. *Ema Bandasová*

Nečekané dobrodružství na Vánoce.

Když Honzu táta probudil, oznámil mu, že jdou na krátkou procházku do lesa, aby dali zvířátkům něco k jídlu, protože byly Vánoce.

Když se Honza oblékl a nasnídal, tak máma táta i Honza vyrazili. V tašce měli jablka a mrkve. Ozdobili už hodně stromů. Když v tom zaslechli hlasy. Mysleli si, že to jsou hlasy lidí. Když došli k místu, odkud se hlasy ozývaly, tak si všimli jeskyně. Náhle se ozvalo vrčení. Všichni tři nakoukli do jeskyně a zalapali po dechu. Byl tam oheň a okolo něj seděli čtyři bytosti. Seděl tam Yetti, obr, sob a medvěd. Všichni se bavili o lidech, kteří si užívají Vánoce. Honza udělal krok dozadu a vtom křupla větev. Z jeskyně vyběhl medvěd a skočil po nich. Jenže Honzovi došlo, že jim musí říct, že jim chce pomoci. Medvěd se zeptal: “A jak nám chceš pomoci?”

Honza mu vysvětlil, že chce ozdobit i jejich stromeček, kterého si všiml v rohu jeskyně. Z tašky vyndal jablka a mrkve. Všichni začali zdobit. Za chvíli měli všichni z jeskyně také ozdobený stromeček. Honza a jeho rodiče se se všemi pěkně rozloučili a slíbili, že jim budou nosit dobroty, aby neměli hlad. Vyrazili nazpátek.

Nakonec jim přinesli i drobné dárečky.

Když nastal Štědrý večer, tak nejen Honza a jeho rodiče si užili Vánoce, ale i bytosti z jeskyně. *Jakub Johannis*

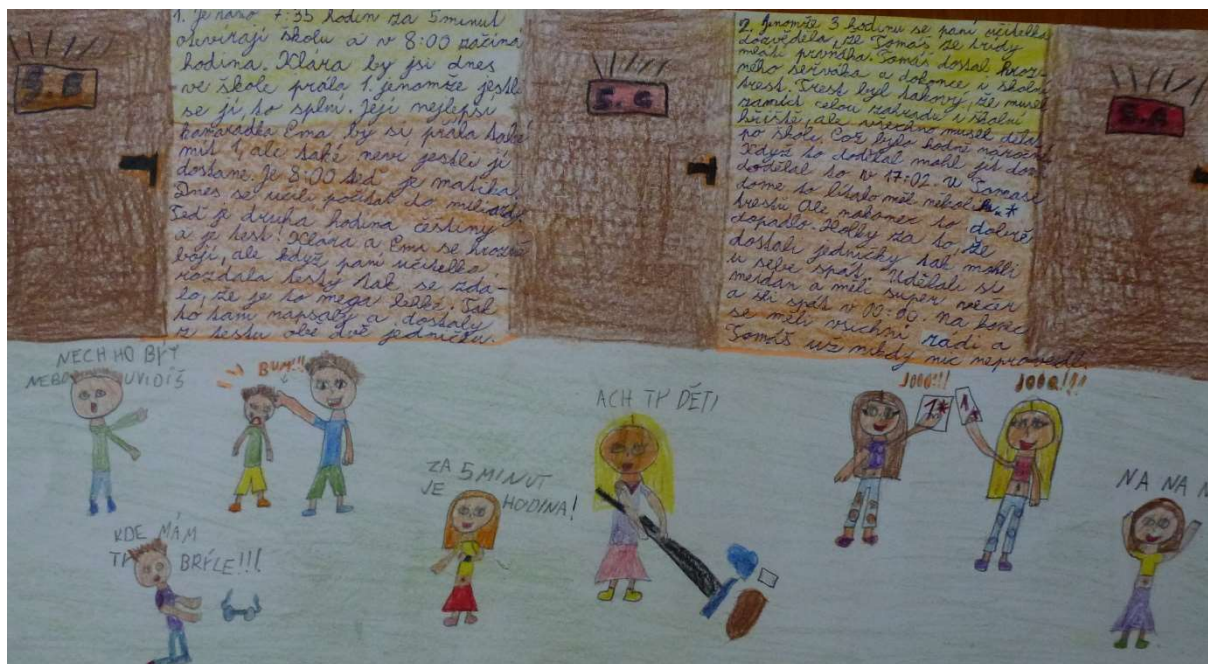
Přání vánočního světla: *Jakub Johannis*

Světýlko si přeje, aby v celé galaxii byli lidé na sebe hodní, aby byl mír a aby se mohlo měnit na růžové bytosti, které by na vše dohlédli, aby na všech planetách zůstalo ještě několik let.

Když dořekl přání, uslyšel ten stejný hlas, jak říká: “Vybíralo jsi ze srdce světélko, a za to dostaneš dar a ten dar bude, že se budeš blýskat a někdo, kdo má dobrý zrak tě zahlédne i přes noc, milé světýlko.” Co řekl, tak se také stalo.

Potom světélko letělo ke všem planetám a koukalo se na všechny osoby. Zjistilo, že se jeho přání vyplnilo doopravdy. A také vidělo, jak si rodiny užívají Vánoce.

Světýlko mělo přání...*Lucie Vaňková*

Světýlko si přálo jedno jediné přání. Ale přání, které světýlko řeklo, by zaskočilo nějakou číst lidí.....?

Někteří nenasytní lidé by si přáli diamanty, bohatství....

Světýlko vědělo, co si bude přát, ale hvězdy mu do toho pořád mluvily. "Jedna hvězda: „Přej si vesmírnou slávu..."

Druhá: "Co to meleš, ať si přeje hvězdný prach!"

Třetí: tak ať si přeje rovnou celou galaxii..."

Čtvrtá: „A co třeba svého ochránce?"

Světýlko řeklo: „Já si přeji bílý, sypký, padající sníh. A každý rok v zimách mrazu padající na planetu Zemi. Dnešní děti mají jen Slunce a déšť. Se sněhem si budou moci hrát.

PŘÁNÍ MALÉHO SVĚTÝLKA – *Elenka Maxová*

„Jedno přání?"

„Ano, jen jedno přání."

„No tak já bych si jedno moc přálo."

Bum, zasáhne světýlko malý meteorit a světýlko spadne na zem. Světýlko neví, co má dělat? Uběhl den, dva, a stále nic. Najednou k němu přišel hodný člověk.

„Co se ti stalo, chudáčku?"

„Spadlo jsem na zem ze shora"

„To máš ale štěstí, jdeme stejnou cestou do vesmíru. Vyšetřit, co se stane s mimozemšťanem v zimě. Pojď, vezmeme tě s sebou."

A tak ho hodný člověk vzal až do vesmíru. Už se muselo vyřešit jenom to přání???

„Už vím, co jsem si přálo! Přálo jsem si, aby na sebe byli všichni moc hodní, aby byli hodní i mimozemšťané v celé galaxii.“

A od té doby jsou na sebe všichni moc hodní.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

U nás doma, šel
Bylo ráno a Kája byla sama doma. Kouka se na televizi, ale najednou vypadne elektrika. Po celém domě byla tma a Kája nevěděla, co
bude dít. Pomalu se nastupovala a v domě se ozval šum a rána jako ze dřeva. Kája lekavě vyběhla do vstupu. Začala
hledat svíčku a ozvalo se „Vidím ti!“ Po druhé se dlela. Dopadla do svého pokoje, vzala baterku a rozsvítila ji.
Ozval se další šum. Kája se začala bát. Vtenku začala prst. „Začal někdo odemykat. Kája nevěděla, kdo by
to mohl být. Dvře se otevřely. „Maminko, šelinku!“ vyběhla radostně. Kája. Vše dobře dopadlo.
Elektrika se zase nahodila. A zjistilo se, že ji strčili kamarádi, prošli prošli dírou do
kuchyně a posom vlezli do domu.

Rok očima dětí

Redakční rada: žáci 1. stupně a jejich učitelé. Příspěvky zpracovali Mgr. Elen Jouzová a žáci V. A, Ema Bandasová, Jakub Johanis. Grafická úprava Mgr. Libuše Hovorková